

Стихови додиром – Јелена Трајановски Станковић

ПР(А)ВИ

Уплело се лето у моју косу
И остало дуго тамо
Као твој поглед.
Као твој мирис у носу
И прсти на струку, само
Без осећаја за ред.

Уплетох се ја у твој вид
И не устукнуше бокови,
А груди посташе непрепознатљиве.
Ти си стрпљиво са њих скидао стид,
Излише се страни и слатки сокови
И усне мом разуму беху несхватљиве.

Покривена тобом с белегом на врату,
Отиснута у згужвану постељину
С прстима који од твојих немају куд,
Као одбегло птиче што не припада јату
С утробом од неба у које се вину,
Спознајући своју другачију ћуд.

ПРЕПОЗНАВАЊЕ

Синоћ си кажипретом ритмично
по моме голом стомаку
Бројао слоге за стихове
Који ти се врзмају по глави.
Проспи их кô по мени пољупце
Сад кад су ти дланови на домаку
Мојих груди и мојих бедара
Под месечином на свиленој трави.
Угриз без трага на рамену,
Док ти мој неукроћен смех
Као пожар букти и шири се венама.
Препознајеш ме најзад, зар не?
Лице дуго сневано у камену,
Узимаш ме као да ме крадеш,
Од лажи да бејаш у другим женама.

ОНО ШТО СЕ НЕ МОЖЕ РЕЋИ

Не могу да ти кажем
Укради ме, одведи ме,
Нећу питати где идемо.
Стави ми повез преко очију,
Обухвати ми танане зглобове
У некој соби што мирише на јасмин.
Откопчај ми једно дугме
А остали ће се сами разлетети,
И онда ми руке испружи уза зид

А ја ћу ти изазивачки показати зубе,
Уплашена и по први пут слободна,
Суочена с тобом у мени,
Са собом поред тебе,
И ти ћеш знати да савладаш
Мој врисак ослобођења,
Моје усне попуниће твоје
Празне и снажне груди,
Истакаћеш ми у грло гримизни мед
Од похоте, уздаха, свега
Што не можеш да ми кажеш.

ПЛАТНО

Праскозорје лелуја завесе
Танане, прозирне, старе.
Открила сам ти полууснула
Најбрањенији део мог тела.
Леђа.
Шапућеш ми да би вајао
Сваки угиб, сваки пршљен
И љубиш младеж при дну.
Рецимо да сам платно,
Бунцам .
Цисто, ланено платно
Као у старих мајстора.
Како би ме осликао,
Којом бојом би ме миловао,
Уметниче?
Пишеш прстом речи по мојим леђима,

Ја, пак, не размишљајам о речима,
Дајем се цела додиру и тек
Нагађам речи ради реда...
Страст?
Осећам најзад кишу.
Капи зноја са твога чела
Добују по мом извијеном врату
И снажно осећам да већ сликаш
Љубав.

ДОЋИ

Дођи, ми се исувише добро знамо
И премало познајемо.
Ти си вашарџија скупих снова
А ја путник у белим хаљинама.
Од наших тела ми љубав ткамо
И само тако се не кајемо,
Студ и жуд у нама увек нова
Непотрошена даљинама.

Дођи, ми се одлично разумемо
И премало зборимо.
Ти си ловац на изгладнеле туге,
Ја сам жедна слатког вина лажи.
Ваљда зато баш ми тако умемо
Да скупа до краја изгоримо.
У том кревету ништа не остаје за друге
И у том жару ниједно правило не важи.

ЈЕДНА НОЋ

Ноћ и замагљени прозори.
Дах ти има мирис љутих бомбона.
Срасла нам бедра пркосе зори.
Крај тебе ја – нека нова Она.
Она укроћена,
Самосхваћена
Тобом – Човеком
На јастуку меком.

